

og der er virkelig ogsaa undertiden noget Springende i hans Slutninger; den sørgelige Slutning, han drog med Hensyn til de Bevæggrunde, der besjæle dem, som søge geistlige Embeder, maa være en Estervirkning deraf. I disse Bevæggrunde fandt han væsentlige Aarsager til Vanfølgeligheden ved at besætte de grønlandske Missionseembeder; men jeg anseer det for rigtigt at oplyse disse Forholds rette Sammenhæng, for at slige vrangte Anskuelser ikke skulle vinde Indgang. De kirkelige Forhold i Grønland ere af ganske eiendommelig Bessaffenhed, og man kan ikke der med Grund tale om Missionsvirksomhed, thi en saadan findes kun Sted, naar man udsender Folk til hebenske Lande for at søge at omvende Beboerne der til den christelige Religion. I Grønland er der paa hele Vestkysten — og det er kun dermed, at den saakaldte grønlandske Mission bestjæftiger sig — ikke en eneste Hædning. Der bestaaer en grønlandsk Kirke, og deri skal Vedkommende virke; men derved frembyder der sig netop særegne Vanfølgeligheder, thi man maa erindre; at det grønlandske Sprog er et overordentlig vanskeligt Sprog at lære, og at Grønlænderne ere et sarcastisk Folk, der have stor Sands for det Komiske; et Smil gaaer gjerne over deres Læber ved de første Prædikener af dem, der sendes derover. Det er i og for sig en Utling, at man sender Folk derop og lader dem i et vist Antal Aar være Præster ved de grønlandske Kirker; det er en Utling, at man ikke ud af en Folkestammes egen Midte forbereder dem, der skulle forkynde Ordet for den, thi det er umuligt for Fremmede at finde de Toner, der kunne give Forkyndelsen den rette Kraft. Det er den Erkjendelse, som gjør, at man har Vanfølgelighed ved at faae Folk til at gaae derop, og derfor arbejder man hen til at faae Præster til Grønland, som ere udgaaede af selve Folkestammen. For Dieblicket befindende vi os i denne Overgangstid, hvori man endnu ikke har faaet udviklet Præster af Folkets egen Midte, men dog er kommen til Erkjendelse af, at det er den

rette Wei at gaae. Jeg deler isøvrigt ikke deres Mening, som ansee det for rigtigt, at man nu giber Grønlænderne Frihed. Seer jeg hen til, hvorledes det gaaer saadanne Stammer, naar de komme i en ucontrolleret Berøring med den mægtige europæiske Civilisation, saa seer man, at de gaae tilgrunde og slettes ud. Det kan være, at den danske Regjerings hele Fortjeneste af Grønlands Bestyrelse kun har været den, at den har forhalet det Tidspunkt, da denne Stamme skulde udslettes, men dersom der aabnes en fri Berøring med dem af de europæiske civiliserede Nationer, der ville drage derop, saa vil det efter min Mening ikke vare længe, inden den grønlandske Folkestamme udslettes. Man har talt om, at de maae følge deres Bæver for Spotpriis. Ja, der er en Vare, som Grønlænderne altid efter det Civilisationens Standpunkt, hvorpaa de nu staae, ville gribe med Begjærighed, og hvorfor de endog ville offere hele deres Fremtid, thi Grønlænderen er i den Henseende som Himlens Fugle; der er maaffee intet Folk paa Jorden, der, som han, opfylder Skriftens Bud, ikke at sørge for den Dag imorgen; han offerer Alt paa Kaffe og Brændevin. Man vil derfor meget let kunne komme til at sande, at man betraadte den fordærveligste Bane, dersom man gif den Wei, som nu synes at finde Ubefaling. Nei, lad os udvikle Grønlænderne selv; jeg veed ogsaa, at Flere have tænkt derpaa, og der er ogsaa tænkt derpaa i Ministeriet. Lad os bruge de Dannelsesanstalter, som ere der, til ikke blot at give dem en kirkelig Udvikling, men ogsaa den Udvikling, de meest behøve til de borgerlige Forhold, saa at de kunne bruges i de forskellige Stillinger. Først naar det er muligt ved Hjælp af Folket selv at tilveiebringe en høiere Oplysning, er det Tidspunkt kommet, da Folket kan bære Frihedens Gøder.

Jeg maa bemærke, at jeg aldeles deler det ærede Medlems Mening, som sidder her tæt ved, Medlemmet for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen), med Hensyn til den Ret, som de tilstødende Districter have til at deels-